

LBRIS

We know
books

ROBERT JORDAN
și
BRANDON SANDERSON

Ciclul
Roata Timpului
cartea a treisprezecea

TURNURILE
DE LA
MIEZUL NOPTII

CUPRINS

Prolog – Deosebiri	11
1 – Mai întâi, merele	57
2 – Probleme de conducere	66
3 – Furia Supremei Încăunate Amyrlin	81
4 – Pânza geme	97
5 – Scrieri	116
6 – Intenții îndoielnice	137
7 – Mai ușoară decât o pană	152
8 – „Fetișcana cu șapte dungi“	163
9 – Miros de sânge în aer	182
10 – După pângărire	191
11 – O scrisoare neașteptată	202
12 – O călămară goală	216
13 – Pentru ce a fost făurit	222
14 – Un jurământ	232
15 – Folosește o pictorică	250
16 – Shanna`har	268
17 – Despărțiri și o întâlnire	285
18 – Puterea acestui loc	305
19 – Discuții despre dragoni	327
20 – O alegere	349
21 – O poartă deschisă	373
22 – Sfârșitul unei legende	394
23 – Capete de vulpi	428
24 – A lua atitudine	452
25 – Reîntoarcerea în Bandar Eban	475

26 – Tratatul	486
27 – Un apel la a lua atitudine	504
28 – Ciudățeni	517
29 – Un presentiment îngrozitor	535
30 – Oamenii viscăză aici	555
31 – În interiorul vidului	571
32 – O furtună de lumină	584
33 – O supă gustoasă	602
34 – Judecata	625
35 – Lucrul corect	646
36 – O invitație	659
37 – Întuneric în Turn	675
38 – Râni	696
39 – În Ținutul Întreit	713
40 – Un obiect făurit	720
41 – Un aliat neașteptat	741
42 – Mai puternic decât sângele	756
43 – Niște ceai	764
44 – O cerere nerușinată	774
45 – O reuniune	788
46 – Piele pentru prelucrat	803
47 – O cameră de studiu	821
48 – Lângă Avendesora	845
49 – Curtea soarelui	858
50 – Alegerea vrăjmașilor	873
51 – Încercarea	883
52 – Cizme	896
53 – Porți	913
54 – Lumina lumii	937
55 – Cel lăsat în urmă	954
56 – Ceva este în neregulă	964
57 – Iepure la cină	973
Epilog – După	983
Glosar	1000

Ofertă completă BIBLIOTECA RAO

Ficțiune pentru adulți

COLECȚIA MAESTRO

Gabriel García Márquez *Un veac de singurătate*

CLASICI CONTEMPORANI

Miguel Delibes *Ereticul*
William Faulkner *Hoțomanii • Iscoadă în țărăni • O parabolă • Recviem pentru o călugăriță*
Gabriel García Márquez *N-am venit să țin un discurs*
Witold Gombrowicz *Jurnal – vol. I • Jurnal – vol. II*
Hermann Hesse *Cele mai frumoase povestiri vol. 1 – Colecția Nobel • Cele mai frumoase povestiri vol. 2 – Colecția Nobel*
James Joyce *Stephen eroul*
André Malraux *Carnet din URSS 1934*
Thomas Mann *Casa Buddenbrook vol. 1 – Colecția Nobel • Casa Buddenbrook vol. 2 – Colecția Nobel*
William Saroyan *Aventurile lui Wesley Jackson • Nebunie în familie*
John Steinbeck *Călătoriile cu Charley*
Stefan Zweig *Amoc. Obsedatul*

AUTORI CLASICI

Johann Wolfgang Goethe *Poezii. Vol. 1*

LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

Angela Becerra *Ella*
Adrienne Celt *Chemarea focului*
Carlos Franz *Deșertul • Locul în care a fost paradisul*
Jack Fernley *America uber alles*
DeSales Harrison *Adâncuri sălbatice*
Nathan Hill *Nix*
Howard Jacobson *Chestiunea Finkler • J • Trăiește puțin*
Sarah Lark *O speranță la capătul lumii • În țara norului alb • Cântecul maorilor • Aurul maorilor • În umbra arborelui Kauri*
Siegfried Lenz *Un moment de reculegere*
Colum McCann *Goana nebună a lumii*
Patrick Modiano *Dora Bruder • Un pedigrî*
Rosa Montero *Nebuni din iubire • Cei iubii nu mor niciodată • Noroc chior • Instrucțiuni pentru salvarea lumii*
Tea Obrecht *Soția tigruului*
Jasmin Schreiber *Groapa Marianelor*
Sara Stridsberg *Forța iubirii • Facultatea de vise*

PROLOG

Deosebiri

Copitele lui Mandarb tropăiau într-un ritm cunoscut pe terenul accidentat, în vreme ce Lan Mandragoran călărea spre moarte. Își simțea gâtleejul aspru din cauza aerului uscat, iar pământul era acoperit cu cristale albe de sare, care cădeau de sus. În depărtare, formațiunile stâncoase roșii se înălțau spre miazănoapte, unde le cuprinsese boala. Semne ale Manei Pustiitoare, ca niște licheni negri târători.

El continuă să călărească spre răsărit, paralel cu Mana Pustiitoare. Era încă în Saldaea, unde îl lăsase soția lui, abia ținându-și promisiunea de a-l duce în Ținuturile de Hotar. Drumul acesta se întinsese dinaintea lui multă vreme. El îl părăsise în urmă cu douăzeci de ani, când fusese de acord să o urmeze pe Moiraine, însă știuse meru că avea să se întoarcă. Asta însemna să poarte numele strămoșilor lui, sabia la șold și *hadori* pe cap.

Această porțiune stâncoasă din nordul ținutului Saldaea era cunoscută ca Întinderile Proska. Era un loc sumbru în care să călărești; aici nu creștea nicio plantă. Vântul sufla dinspre miazănoapte, aducând cu el un miros respingător. Precum cel al unei mlaștini adânci și înăbușitoare, pline cu cadavre. Cerul de deasupra prevestea furtuna, căci norii erau negri și învolburați.

„Femeia aceea“, gândi Lan, clătinând din cap. Cât de repede învățase Nynaeve să vorbească și să gândească precum o Aes Sedai. Nu suferea pentru că se ducea la moarte, ci pentru că știa că ea se temea pentru el. Foarte mult.

Nu mai văzuse un alt om de zile întregi. Saldaeanii aveau fortificații la miazăzi, însă, aici, ținutul era presărat cu râpe care îngreunau un atac din partea Trolocilor; aceștia preferau să atace lângă Maradon.

Cu toate acestea, nu exista niciun motiv de relaxeze. Nu trebuia să te relaxezi niciodată, atât de aproape fiind de Mana Pustiitoare. El observă un vârf de deal; putea fi un loc bun pentru un post al iscoadelor. Avu grijă să urmărească orice semn de mișcare. Ocoli călare o depresiune în pământ, în caz că acolo ar fi așteptat o ambuscadă. Își ținu mâna pe arc. Odată, el călătorise puțin mai spre răsărit, trecuse în Saldaea și străbătuse Kandor pe drumurile sale bune. Apoi...

Niște pietre se rostogoliră pe povârnișul din apropiere.

Lan scoase cu băgare de seamă o săgeată din tolba legată de șaua lui Mandarb. De unde se auzise zgomotul? „Din dreapta“, hotărî el. Dinspre miazăzi. Povârnișul de colo. Cineva se apropia din spatele lui.

Lan nu îl struni pe Mandarb. Dacă tropotul copitelor se schimba, ar fi fost un semn de avertizare. El ridică arcul fără zgomot, simțindu-și palmele asudate în mânușile din piele de cerb. Potrivi săgeata în arc și o trase cu băgare de seamă, ridicând-o la nivelul obrazului și adormându-i mirosul: de pene de gâscă, de rășină.

O siluetă își făcu apariția de după povârnișul dinspre miazăzi. Bărbatul încremeni locului, un cal de povară bătrân și răpciugos venind lângă el și văzându-și mai departe de drum. Animalul se opri doar când frânghia pe care o avea în jurul grumazului se întinse.

Bărbatul purta o cămașă cafenie cu dantelă și pantaloni prăfuiți. Avea o sabie la brâu, iar brațele îi erau vâjnoase și puternice, însă nu avea un aer amenințător. De fapt, avea un aer ușor familiar.

– Seniore Mandragoran! zise bărbatul, grăbind pasul și trăgându-și calul după el. În sfârșit, te-am găsit. M-am gândit că vei lua Drumul Kremer!

Lan lăsă arcul jos și îl struni pe Mandarb.

– Te cunosc?

– Am adus provizii, seniore!

Bărbatul avea părul negru și pielea bronzată. Băstinaș din Ținuturile de Hotar, probabil. El păși în față, exaltat, trăgând cu degetele lui groase de frânghia cu care era legat calul de povară supraîncărcat.

– M-am gândit că nu vei avea suficientă hrană. Corturi – patru, pentru orice eventualitate – și niște apă. Nutreț pentru cai. Și...

– Cine *eyz*? lătră Lan. Și de unde știi cine sunt eu?

Bărbatul își îndreptă brusc spatele.

– Sunt Bulen, seniore. Din Kandor?

Din Kandor... Lan își amintea de un băiețandru mesager, subțire ca o scândură. Cu surprindere, el observă asemănarea.

– *Bulen*? Asta a fost acum douăzeci de ani, omule!

– Știu, seniore Mandragoran. Dar când s-a răspândit zvonul în palat că a fost ridicat Cocorul Auriu, am știut ce trebuia să fac. Am învățat să mânuiesc bine sabia, seniore. Am venit să te însoțesc și...

– Vestea despre călătoria mea a ajuns în *Aesdaishar*?

– Da, seniore. El'Nynaeve a venit la noi. Ne-a spus ce-ai făcut. Se mai strâng și alții, dar eu am plecat primul. Am știut că vei avea nevoie de provizii.

„Arză-o-ar focu' pe femeia aceea“, gândi Lan. Și ca îl făcuse să *jure* că îi va primi pe accia care doreau să călărească împreună cu el! Ei bine, dacă ea se putea juca cu adevărul, atunci putea și el. Lan spusese că va primi pe oricine dorea să *călărească* împreună cu el. Bărbatul acesta nu era călare. Așadar, Lan îl putea refuza. Era o deosebire mică, însă cei douăzeci de ani petrecuți alături de surorile Aes Sedai îl învățaseră câte ceva despre cum să aibă grijă de cuvinte scoate pe gură.

– Întoarce-te în *Aesdaishar*, zise Lan. Spune-le că soția mea s-a înșelat, căci eu *nu* am ridicat Cocorul Auriu.

– Dar...

– N-am nevoie de tine, fiule. Haide, pleacă.

Călcăiele lui Lan îl mănără la pas pe Mandarb, iar el trecu pe lângă bărbatul care stătea în mijlocul drumului. Preț de câteva clipe, Lan crezu că porunca lui va fi ascultată, cu toate că evitarea jurământului făcut îi aducea muștrări de conștiință.

– Tatăl meu a fost Malkieri, zise Bulen din spate.

Lan își văzu mai departe de drum.

– A murit când eu aveam cinci ani! strigă Bulen. S-a înșurat cu o femeie kandori. Amândoi au fost răpuși de bandiți. Nu-mi prea aduc aminte de ei.

Doar ceva ce mi-a spus tata: că, într-o bună zi, vom lupta pentru Cocorul Auriu. Doar asta mi-a mai rămas de la el.

Lan nu se putu abține să nu privească în urmă în vreme ce Mandarb continua să meargă. Bulen ținea în mână ridicată o fâșie subțire din piele, un *hadori*, purtată pe cap de un Malkieri care jurase să lupte împotriva Umbrei.

– Aș purta *hadori* tatălui meu! strigă Bulen, cu o voce din ce în ce mai tare. Dar nu am pe cine întreba dacă pot. Asta-i tradiția, nu-i așa? Cineva trebuie să-mi dea dreptul să mi-l pun. Ei bine, voi lupta împotriva Umbrei câte zile voi avea. Își coborî privirea la *hadori*, apoi și-o ridică și strigă: Voi înfrunta întunericul, al Lan Mandragoran! Îmi vei spune că nu pot?

– Du-te la Dragonul Renăscut! îi strigă Lan. Sau la oastea reginei tale. Oricare te va primi.

– Și tu? Vei călări până la cele Șapte Turnuri fără provizii?

– Voi căuta de mâncare.

– Iertare, seniore, dar ai *văzut* cum arată pământurile mai nou? Mana Pustiitoare se întinde din ce în ce mai departe spre miazăzi. Nu crește nimic, nici măcar din pământurile odinioară roditoare. Abia dacă se mai găsește vânat.

Lan șovăi. El îl struni pe Mandarb.

– În urmă cu mulți ani, strigă Bulen, înaintând, urmat de calul lui de povară. Abia dacă știam cine ești, deși cunosc că ai pierdut pe cineva drag printre noi. M-am blestemat ani la rând pentru că nu te-am slujit mai bine. Am jurat că, într-o bună zi, îți voi fi alături. El veni lângă Lan. Te întreb pe tine pentru că eu nu mai am tată: Pot să port *hadori* și să lupt alături de tine, al Lan Mandragoran? Regele meu?

Lan expiră încet, stăpânindu-și emoțiile. „Nynaeve, când ne vom vedea data următoare...” Însă el nu avea să o mai vadă vreodată. Încercă să nu se gândească prea mult la asta.

El *făcuse* un jurământ. Surorile Aes Sedai ocoleau făgăduințele făcute, dar oare el avea același drept? Nu. Un bărbat avea onoarea lui. Nu îl putea respinge pe Bulen.

– Călătorim anonim, zise Lan. *Nu* ridicăm Cocorul Auriu. Nu vei spune nimănui cine sunt.

– Da, seniore, zise Bulen.

– Atunci, poartă *hadori* cu mândrie, zise Lan. Prea puțini mai respectă vechile obiceiuri. Și, da, poți să mi te alături.

Lan îl îndemnă pe Mandarb să se pună în mișcare, iar Bulen îl urmă pe jos. Și unu deveni doi.

Perrin lovea cu ciocanul pe lungimea fierului încins. Scântei săreau în aer ca niște insecte incandescente. Pe față avea broboane de sudoare.

Pe unii oameni îi irita sunetul strident de metal pe metal. Nu și pe Perrin. Sunetul acela era liniștitor. El ridică ciocanul și lovi din nou.

Scântei. La fiecare lovitură, pereții încăperii – din bărne groase – *vibrau*, răspunzând la ritmul cadențat al metalului pe metal. El visa, cu toate că nu se afla în visul lupilor. Știa asta, cu toate că nu știa *cum* știa.

Ferestrele erau întunecate; singura lumină fiind aceea răspândită de focul roșu-aprins ce ardea în partea dreaptă. Două bare din fier mocneau în foc, așteptându-și rândul la forjă. Perrin lovi din nou fierul.

Aceasta era liniște sufletească. Aici era *acasă*.

Făcea ceva important. Atât de important. Era o parte din ceva mai mare. Primul pas dacă voiai să făurești ceva era să îți dai seama care erau părțile componente. Jupânul Luhhan îl învățase acest lucru pe Perrin în prima lui zi la forjă. Nu puteai făuri un hârleț dacă nu știai cum se potrivea mânerul pe lamă. Nu puteai făuri o țâțână dacă nu știai cum se îmbină cele două părți. Nu puteai făuri nici măcar un cui dacă nu știai din ce era alcătuit: capul, tija, vârful.

„Înțelege părțile componente, Perrin.”

Într-un colț al încăperii, stătea tolănit un lup. Era mare și cenușiu, cu blana de un gri-deschis, asemenea pietrelor de râu, și avea multe cicatrici după o viață de lupte și vânători. Lupul își odihnea capul pe labe și îl privea pe Perrin. Era ceva normal. *Făurește* că exista un lup în colțul odăii. De ce n-ar fi acolo? Era Topăitoru’.

Perrin lucra, bucurându-se de dogoarea arzătoare a forjei, senzația pe care i-o dădea sudoarea ce i se prelingea pe brațe, mirosul focului. El modela lungimea fierului, câte o lovitură la fiecare a doua bătaie a inimii lui. Metalul nu apucă să se răcească, dar își păstră acea nuanță maleabilă galben-roșiatică.

„Ce făuresc?” Perrin ridică bucata de fier roșu cu cleștii. Aerul tremură în jurul ei.

„Top, top, top, transmise Țopăitoru, comunicând în imagini și mirosuri. Ca un pui ce Țopăie după fluturi.”

Țopăitoru' nu vedea rostul remodelării metalului, dar i se părea amuzant că oamenii făceau astfel de lucruri. Pentru un lup, un lucru era ce era. De ce să-ți dai atât de multă osteneală să îl schimbi în altceva?

Perrin puse bucata de fier deoparte. Aceasta se răci pe loc, schimbându-și nuanța din galben în portocaliu, apoi din purpuriu în negru. Perrin o lovise până o transformase într-o pepită diformă de mărimea a doi pumni, poate. Jupânul Luhhan s-ar fi rușinat dacă ar fi văzut o asemenea treabă de mântuială. Perrin trebuia să își dea seama repede ce făurea, înainte să se întoarcă învățătorul lui.

Nu. Era greșit. Visul se cutremură, iar pereții se transformară în ceață.

„Nu sunt ucenic.” Perrin își duse la cap mâna vârâtă în mănuașă groasă. „Nu mai sunt în Ținutul celor Nouă Râuri. Sunt bărbat, un bărbat înșurat.”

Perrin prinse cu cleștii bucata deformată de fier și o trânti pe nicovală. Aceasta prinse viață datorită căldurii. „Totul este în continuare greșit.” Perrin lovi cu ciocanul. „Totul ar trebui să fie mai bine acum! Dar nu este. Cumva, pare mai rău.”

Continuă să lovească cu putere. Ura zvonurile acelea despre el, pe care oamenii din tabără le răspândeau în șoaptă. Perrin fusese bolnav, iar Berelain avusese grijă de el. Atâta tot. Cu toate acestea, zvonurile continuau.

Continuă să lovească cu ciocanul iar și iar. Scântecile zburau în aer precum stropii de apă, fiind mult prea mulți ca să provină de la o singură bucată de fier. Mai lovi o dată cu ciocanul, apoi inspiră și expiră.

Bucata de fier nu se schimbase. Perrin mârâi și înșfăcă cleștii, punând bucata deoparte și luând o altă bară din cărbunii încinși. *Trebuie* să termine lucrarea aceea. Era importantă. Dar ce făurea?

Începu să lovească cu ciocanul. „Trebuie să petrec timpul cu Faile, să lămuresc lucrurile, să înlătur această stinghereală dintre noi. Dar nu mai e timp!” Neghiobii orbiți de Lumină din jurul lui nu își puteau purta singuri de grijă. Înainte, nimeni din Ținutul celor Două Râuri nu avusese vreodată nevoie de un stăpân.

Lucră o vreme, apoi ridică în aer o a doua bucată de fier. Aceasta se răci, transformându-se într-o tijă deformată și plată cam de lungimea antebrațului său. Încă un lucru făcut de mântuială. Îl puse deoparte.

„Dacă ești nefericit, îi transmise Țopăitoru', ia-o pe a ta și pleacă. Dacă nu dorești să conduci haita, o va face altul.” Mesajul lupului veni sub formă de imagini care îl arătau alergând pe câmpuri, spicele de grâu mângâindu-i botul. Un cer senin, o briză răcoroasă, un fior și o dorință de aventură. Mirosul de ploaie, de pășuni sălbatice.

Perrin întinse cleștii ca să apuce ultima bară de fier din cărbuni. Aceasta avea o nuanță gălbuie, periculoasă.

– Nu pot pleca. Îndreptă bara de fier spre lup. Ar însemna să renunț să mai fiu lup. Ar însemna să mă rătăcesc. N-am să fac asta.

Ținea între ei bara din fier aproape topită, iar Țopăitoru' se uita la ea, punctulețe galbene de lumină reflectându-se în ochii lupului. Visul acesta era atât de ciudat. În trecut, visele obișnuite ale lui Perrin și visul lupilor fuseseră separate. Ce însemna acest amestec?

Lui Perrin îi era teamă. Încheiasă un armistițiu șubred cu lupul dinăuntrul lui. Era periculos să se apropie prea mult de lupi, dar acest lucru nu îl împiedicase să apeleze la ei atunci când o căutase pe Faile. Era în stare de orice pentru Faile. Făcând asta, Perrin aproape că își pierduse mințile, ba chiar încercase să îl omoare pe Țopăitoru'.

Perrin nu era atât de stăpân pe sine cum credea. Lupul dinăuntrul lui încă mai putea domina.

Țopăitoru' căscă, scoțându-și limba. Mirosea a amuzament.

– Nu este amuzant.

Perrin puse deoparte ultima bară din fier, fără să o modeleze. Aceasta se răci, luând forma unui dreptunghi subțire, nu ca un început de țâțână.

„Problemele nu sunt amuzante, Tăuraș, fu de acord Țopăitoru'. Dar te cățări înainte și înapoi peste același zid. Vino. Hai să alergăm.”

Lupii trăiau clipă; cu toate că își aminteau trecutul și păreau să aibă un ciudat simț al viitorului, ei nu își făceau griji în privința niciunui. Nu așa cum o făceau oamenii. Lupii alergau liberi, în bătaia vântului. A li te alătura, însemna să ignori durerea, întristarea și frustrarea. Să fii liber...

Acastă libertate l-ar costa prea mult pe Perrin. Ar fi pierdut-o pe Faile, s-ar fi pierdut pe *sine*. Nu voia să fie lup. Voia să fie om.

– Există vreo cale prin care să inversez ce mi s-a întâmplat?

„Să inversezi?” Țopăitoru' își ținu capul sus. A merge înapoi nu era calea lupilor.

— Pot... Perrin se chinuia să explice. Pot fugitât de departe, încât lupii să nu mă poată auzi?

Țopăitoru' părea nedumerit. Nu. „Nedumerit“ nu era un cuvânt potrivit pentru mesaje îndurerate care veneau de la el. Neant, miros de carne putredă, lupi urlând în agonie. Țopăitoru' nu putea concepe separarea.

Perrin își simțea mintea încețoșată. De ce se oprise din forjat? Trebuia să termine. Jupânul Luhhan avea să fie dezamăgit! Cocoloașele astea de fier erau îngrozitoare. Ar fi trebuit să le ascundă. Să făurească altceva, să demonstreze că *era* capabil. El *putea* făuri, nu-i așa?

Lângă el se auzi un sfârâit. Perrin se întoarse, mirat să vadă că unul dintre butoaiile de stingere de lângă vatră fierbea. „Desigur, gândi el. Primele bucați pe care le-am terminat. Le-am aruncat acolo.“

Brusc neliniștit, Perrin luă cleștii și îi vârî în apa clocotitoare, aburii înghițindu-i fața. Căsi ceva pe fund și o scoase cu cleștii: o bucată de metal incandescentă.

Strălucirea dispăru. Bucata era, de fapt, o figurină din oțel ce înfățișa un bărbat înalt și subțire, care avea sabia legată la spate. Fiecare trăsătură a figurinei era detaliată — pliurile cămășii, curelele din piele de pe mânerul micuței săbii. Dar fața îi era descompusă, gura — deschisă într-un țipăt schimonosit.

„Aram, gândi Perrin. Îl chema Aram.“

Perrin nu îi putea arăta *asta* Jupânului Luhhan! De ce făurise așa ceva?

Gura figurinei se deschise și mai mult, țipând în tăcere. Perrin țipă, o scăpă din clești și sări în spate. Figurina căzu pe podeaua din lemn și se sparse.

„De ce te gândești atât de mult la asta? Țopăitoru' căscă tare, așa cum făceau lupii, iar limba i se răsuci. Este un lucru obișnuit ca un pui să îl provoace pe liderul haitei. A fost un prost, iar tu l-ai învins.“

— Nu, șopti Perrin. Nu este un lucru obișnuit în cazul oamenilor. Nu în cazul prietenilor.

Peretele forței se topi brusc, transformându-se în fum. Părea un lucru firesc să se întâmple asta. Afară, Perrin văzu o stradă scăldată în lumina zilei. Un oraș cu prăvălii ale căror vitrine erau sparte.

— Malden, zise Perrin.

O imagine a lui cenușie și translucidă stătea afară. Imaginea nu purta haină; brațele lui goale erau musculoase. Avea barba tunsă scurt, dar îl făcea

să pară mai bătrân, mai intens. Oare Perrin arăta, într-adevăr, *atât* de impunător? Era un bărbat masiv, ca o fortăreață, cu ochi aurii care păreau să strălucască, care ținea în mână un topor cu tăișul lucios în formă de semilună, mare cât un cap de om.

Era ceva în neregulă cu toporul acela. Perrin ieși din fierărie, trecând prin versiunea lui umbroasă. Când făcu asta, el deveni acea imagine. Se trezi că ține toporul în mână, iar hainele de lucru dispărură, luându-le locul cele de luptă.

O luă la fugă. Da, *era* Malden. Erau Aielii pe străzi. Purtase bătaia aceasta, deși, de astă dată, era mult mai calm. Înainte, fusese copleșit de fiorul luptei și de dorința de a o găsi pe Faile. Pășii pe stradă.

— E greșit. Aveam ciocanul în Malden. Am aruncat toporul.

„Are vreo importanță dacă folosești la vânatoare un corn sau o copită, Tăuraș?“ Țopăitoru' stătea lângă el pe strada scăldată în lumina soarelui.

— Da, are importanță. Are importanță pentru mine.

„Și, cu toate astea, le folosești la fel.“

Doi Aieli Shaido își făcură apariția de după un colț. Priveau în stânga la ceva ce Perrin nu putea vedea. El se năpusti în fugă asupra lor.

Îi despica bărbia unuia, apoi implântă vârful toporului în pieptul celui alt. Fu un atac brutal, oribil și toți trei ajunseră pe pământ. Fu nevoie de câteva lovituri cu vârful toporului ca să îl omoare pe cel de-al doilea Shaido.

Perrin se ridică în picioare. Își amintea că îi omorâse pe cei doi Aieli, cu toate că o făcuse cu ciocanul și cuțitul. Nu regreta moartea acestora. Uncori, un bărbat era nevoit să lupte și cu asta basta. Moartea era un lucru îngrozitor, dar asta nu însemna că nu era necesară. De fapt, fusese minunat că se încăierase cu Aielii. Se simțise ca un lup la vânatoare.

Atunci când lupta, Perrin aproape că devenea altcineva. Iar acesta era un lucru periculos.

El îl privi acuzator pe Țopăitoru', care stătea tolănit într-un colț de stradă.

— De ce mă obligi să visez asta?

„Să te oblig? Întrebă Țopăitoru'. Acesta nu este visul meu, Tăuraș. Vezi cumva fălcile mele încheștate pe grumazul tău, obligându-te să te gândești la asta?“

Toporul lui Perrin era plin de sânge. Știa ce urma să se întâmple. Se întoarse. Aram se apropia din spate și avea o privire ucigătoare. Fața fostului

Pribeag era mănjită cu sânge, iar acesta îi picura de pe bărbie, pătându-i haina cu dungii roșii.

Aram își legănă sabia spre grumazul lui Perrin, oțelul şuierând în aer. Perrin se dădu în spate. Refuza din nou să se lupte cu băiatul.

Versiunea umbroasă a lui se desprinsese, lăsându-l pe adevăratul Perrin în veșmintele lui de fierar. O umbră para loviturile lui Aram. „Profetul mi-a explicat totul... Ești, de fapt, Iscoadă a Celui Întunecat... Trebuie s-o salvez pe domnița Faile din ghearele tale...”

Umbra lui Perrin se transformă brusc într-un lup. Acesta sări, cu blana aproape la fel de neagră ca a unui Frate al Umbrei, și îi sfâșie grumazul lui Aram.

– Nu! Nu așa s-a întâmplat!

„Este un vis“, îi transmise Țopăitoru’.

– Dar nu l-am ucis, protestă Perrin. Un Aiel l-a nimerit cu săgeți chiar înainte...

Chiar înainte ca Aram să îl ucidă pe Perrin.

„Cornul, copita sau colțul“, îi transmise Țopăitoru’, întorcându-se și îndreptându-se agale spre clădire. Peretele acesteia dispăru, lăsând să se vadă fierăria Jupânului Luhhan dinăuntru. „Are importanță? Morții sunt morți. Odată ce mor, cei cu două picioare nu vin de obicei aici. Habar n-am unde se duc.“

Perrin își coborî privirea la trupul lui Aram.

– Ar fi trebuit să-i iau afurisita aceea de sabie în clipa în care a luat-o în mână. Ar fi trebuit să-l trimit înapoi la familia lui.

„Un pui nu își merită colții? Întrebă Țopăitoru’, sincer nedumerit. De ce să i-i scoți?“

– E o trăsătură a oamenilor, zise Perrin.

„Trăsături ale celor cu două picioare, ale oamenilor. Vorbești întotdeauna despre trăsături ale oamenilor. Cum rămâne cu cele ale lupilor?“

– Nu sunt lup.

Țopăitoru’ intră în fierărie, iar Perrin îl urmă fără tragere de inimă. Butoiul clocotea în continuare. Peretele se refăcu, iar Perrin se trezi încă o dată că poartă vesta și șorțul din piele și că ține în mână cleștii.

Se duse la butoi și scoase o altă figurină. Aceasta îl înfățișa pe Tod al’Caar. Pe măsură ce se răcea, Perrin observă că fața acestuia nu era

schimonosită precum cea a lui Aram, cu toate că partea de jos a figurinei nu era formată, ci era doar o bucată de metal. Figurina continuă să strălucească – avea o nuanță ușor roșiatică – după ce Perrin o așează pe podea. El vări din nou cleștii în apă și scoase o figurină care îl înfățișa pe Jori Congar, apoi o alta care îl înfățișa pe Azi al’Thone.

Perrin se ducea iar și iar la butoiul în care clocotea apa, scoțând figurină după figurină. În lumea viselor, scoaterea lor părea să dureze o clipă, dar și ore întregi. După ce termină, sute de figurine stăteau pe podea cu fața la el. Acestea priveau. Fiecare figurină era luminată în interior de un foc mic, de parcă așteptau să simtă ciocanul fierarului.

Dar astfel de figurine nu erau făurite la forjă, ci erau turnate.

– Ce înseamnă asta?

Perrin se așează pe un scaunel.

„Ce înseamnă? Țopăitoru’ își deschise gura, zâmbind ca un lup. Înseamnă că există mulți bărbați minusculi pe pardoseală și nu îl poți mânca pe niciunul. Semenii tăi țin prea mult la stânci și la ce se află în interiorul lor.“

Figurinele păreau acuzatoare. În jurul lor, zăceau împrăștiate bucățele din Aram. Bucățelele acelea păreau să se facă tot mai mari. Măinile rupte în bucăți începură să se miște, să zgârie pământul. Toate bucățelele se transformară în mâini mici, cățărându-se spre Perrin, întinzându-se spre el.

Perrin ieni, sărind în picioare. Auzi un râset în depărtare, răsunând mai aproape, zguduind clădirea. Țopăitoru’ sări, izbindu-se în el. Iar apoi...

Perrin se trezi, tresărind. Era în cortul lui, pe câmpia unde campau deja de câteva zile. În urmă cu o săptămână, ei dăduseră peste o bulă a răului, care făcuse să iasă din pământ niște șerpi furioși, roșii și uleiși în toată tabăra. Câteva sute se îmbolnăviră din cauza mușcăturilor lor; Tămăduirea surorilor Aes Sedai fusese de-ajuns ca să îi țină în viață pe majoritatea, dar nu îi întremase complet.

Faile dormea lângă Perrin, liniștită. Afară, unul dintre oamenii lui bătu ușor într-un stâlp, marcând orele. Trei bătaii ușoare. Ore liniștite până la ivitul zorilor.

Lui Perrin îi bătea inima cu putere, iar el își duse mâna la pieptul gol. Mai că se aștepta ca o oaste de mâini mici de metal să iasă târându-se de sub pat.

În cele din urmă, el se forță să închidă ochii și încercă să se liniștească. De astă dată, îi fu foarte greu să adoarmă.

Graendal sorbea din vin, care strălucea în pocalul ornat împrejur cu o pânză de argint. Pocalul fusese făurit cu picături de sânge prinse în interiorul cristalului în formă de cerc. Niște bule mici de un roșu-aprins, înghețate de-a pururi.

– Ar trebui să *facem* ceva, zise Aran'gar, trântindu-se pe un divan și fixându-și privirea asupra unuia dintre animalele de companie ale lui Graendal cu o foame de prădător atunci când trecu pe lângă el. Nu știu cum poți să stai atât de departe de evenimentele importante, precum un erudit ascuns într-un cotlon prăfuit.

Graendal își arcui o sprânceană. Un erudit? Într-un *cotton* prăfuit? Movila lui Natrin era un loc modest comparativ cu alte palate pe care le cunoscuse ca în Vârsta anterioară, dar nu puteai spune că era o cocioabă. Mobilierul era frumos, pereții erau ornați cu modele arcuite din lemn de esență tare, gros și de culoare închisă, iar bucățile de sîdef și aur montate în pardoseala de marmură scânteiau.

Aran'gar încerca doar să o provoace. Graendal își alungă iritarea. Focul ardea slab în vatră, dar cele două uși – care dădeau spre o pasarelă fortificată înaltă de trei caturi – erau deschise, lăsând să pătrundă aerul rece de munte. Ea arareori lăsa deschisă vreo fereastră sau vreo ușă, dar în ziua aceea îi plăcea contrastul: căldură dintr-o parte, o briză răcoroasă din cealaltă.

Viața însemna *simțire*. Atingeri pe piele, atât pasionale, cât și reci. Orice altceva în afară de ce este firesc, mediu, lipsit de entuziasm.

– Ești atentă la mine? întrebă Aran'gar.

– Întotdeauna sunt atentă, răspunse Graendal, punând pocalul deoparte când se așeză pe divanul ei.

Purta o rochie aurie, transparentă, dar încheiată până la grumaz. Ce modă minunată aveau domani aceștia, care tachina, dar și dezvăluia în același timp.

– *Urăsc* să fiu atât de izolată de ceea ce se petrece în lume, continuă Aran'gar. Vârsta aceasta este captivantă. Oamenii primitivi pot fi atât de interesanți. Femeia cu forme voluptuoase și pielea ca fildeșul își arcui spațele, întinzându-și brațele spre perete. Ratăm toată distracția.

– Distracția este mai mare când o urmărești de la distanță, zise Graendal. Am crezut că ai înțeles asta.

Aran'gar tăcu. Marele Senior nu fusese mulțumit de ea pentru că pierduse controlul asupra Egwenei al'Vere.

– Ei bine, zise Aran'gar, ridicându-se în picioare, dacă asta este părerea ta, atunci voi căuta o îndeletnicire mai interesantă.

Vocea ei era rece; poate că alianța lor începea să se subrezească. În cazul acesta, era timpul pentru întăriri. Graendal se deschise și acceptase ca Marele Senior să o domine, simțind extazul încântător al puterii și pasiunii lui, al *esenței* sale. Acest șuvoi furios de foc era mult mai îmbătător decât Puterea Supremă.

Acesta amenința să o copleșească și să o mistuie și, în ciuda faptului că era inundată de Puterea Adevărată, ea putea conduce doar un firicel din ea. Un dar pe care îl primise de la Moridin. Ba nu, de la Marele Senior. Era mai bine să nu îi asocieze pe cei doi în mintea ei. Deocamdată, Moridin era Nae'blis. Doar deocamdată.

Graendal țesu o panglică de Aer. Mănuirea Puterii Adevărate era asemănătoare, dar nu identică, cu mănuirea Puterii Supreme. O împletitură a Puterii Adevărate funcționa adeseori puțin diferit sau avea un efect secundar care nu putea fi anticipat. Plus că existau unele împletituri care puteau fi create *doar* cu Puterea Adevărată.

Esența Marelui Senior forța Pânza, deformând-o și lăsând-o plină de cicatrici. Chiar și ceva menit de Creator a fi veșnic putea fi destrămat folosind energiile Celui Întunecat. Acest lucru sugera un adevăr etern – ceva atât de apropiat de a fi sacru cât era dispusă Graendal să accepte. Orice putea construi Creatorul, Cel Întunecat putea distruge.

Ea strecură panglica de Aer prin încăpere, spre Aran'gar. Cealaltă Numită ieșise pe balcon; Graendal interzicea deschiderea porților în interior, de teamă ca acestea să nu îi răncască animalele de companie sau să-i strice mobilierul. Graendal ridică panglica de Aer spre obrazul lui Aran'gar și i-l mângâie cu blândețe.

Aran'gar încrămeni. Se întoarse, bănuitoare, și avu nevoie doar de o clipă ca să facă ochii mari de uimire. Nu i se făcuse pielea de găină pe brațe care să îi sugereze că Graendal conducea. Puterea Adevărată nu oferea niciun indiciu, niciun semn. Bărbat sau femeie, niciunul nu putea vedea sau simți împletiturile – nu și dacă lui sau ei i se acordase privilegiul de a conduce Puterea Adevărată.

— Ce? întrebă femeia. Cum? Moridin este...

— Nae'blis, zise Graendal. Da. Odinioară, favoarea Celui Întunecat, în această privință, nu se limita la Nae'blis.

Ea continuă să îi mângâie obrazul lui Aran'gar, iar femeia se îmbujoră.

Asemenea celorlalți Numiți, Aran'gar tânjea după Puterea Adevărată, temându-se în tot acest timp de ea – aceasta era periculoasă, plăcută, seducătoare. Când Graendal își retrase împletitura de aer, Aran'gar intra din nou în încăpere și se întoarse la divanul ei, apoi îl trimise pe unul dintre animalele de companie ale lui Graendal să o aducă pe sora Aes Sedai, jucăria ei. Dorința mai ardea încă în obrajii lui Aran'gar; cel mai probabil urma să o folosească pe Delana ca să-și distragă atenția. Lui Aran'gar i se părea amuzant să o oblige pe sora Aes Sedai cea modestă să i se supună.

Delana sosi câteva clipe mai târziu; stătea întotdeauna prin preajmă. Shienarana cu părul bălai era voinică și avea brațe vânoase. Graendal strâmbă din buze. Ce ființă neplăcută. Nu ca Aran'gar. Ea ar fi fost un animal de companie minunat. Poate că, într-o bună zi, Graendal urma să aibă ocazia s-o transforme într-unul.

Aran'gar și Delana începură să-și exprime afecțiunea una față de cealaltă pe divan. Aran'gar era nesățioasă, un lucru pe care Graendal îl exploatase de nenumărate ori, ademenirea Puterii Adevărate fiind cel mai recent dintre ele. Firește, Graendal își satisfăcea și ea anumite plăceri, dar făcea în așa fel încât oamenii să o creadă mult mai îngăduitoare cu sine decât era în realitate. Dacă știai cum se așteptau oamenii să fii, te puteai folosi de aceste așteptări. Era...

Graendal incremeni când o alarmă se declanșă în urechile ei, precum valurile care se izbeau unele de altele. Aran'gar continua să se desfete; nu putea auzi sunetul. Împletitura era foarte specială, plasată într-un loc unde servitorii se puteau împiedica de ea și să o avertizeze.

Graendal se ridică în picioare și se duse agale într-o parte a încăperii, fără să trădeze vreun semn de urgență. Când ajunse la ușă, ea trimise înăuntru câteva dintre animalele ei de companie ca să îi distragă atenția lui Aran'gar. Era mai bine să descopere cauza problemei, înainte să o implice și pe ea.

Graendal străbătu un coridor în care atârnav candelabre aurii și care era ornat cu oglinzi. Era la jumătatea scărilor, când Garumand – căpitanul gărzii palatului ei – le urcă în fugă. El era saldaean, un văr îndepărtat al Reginei, și

purta o mustață deasă pe fața lui subțire și chipeșă. Forțarea îl făcuse extrem de loial, firește.

— Mare Doamnă, zise el, gâfâind, a fost capturat un bărbat care se apropia de palat. Oamenii mei l-au recunoscut ca fiind un senior de rang inferior din Bandar Eban, un membru al Casei Ramshalan.

Graendal se încruntă, apoi îi făcu semn lui Garumand să o urmeze în timp ce se îndreptă către una dintre sălile de audiențe – era o odaie mică, fără ferestre, zugrăvită în cărămiziu. Ea țesu un scut împotriva ascultării, apoi îl trimise pe Garumand să-l aducă pe intrus.

În scurt timp, acesta se întoarse însoțit de câteva gărzii și un bărbat domani, în veșminte verzi și albastre și cu o aluniță în formă de clopoțel pe obraz. În barba lui îngrijită și scurtă erau prinși clopoței, care zornăiră atunci când gărzile îl împinseră în față. El își netezi mânecile, privindu-i cu dușmănie pe soldați, și își îndreptă cămașa șifonată.

— Să înțeleg că am fost adus dinaintea...

Tăcu brusc, scoțând un sunet sugrumat când Graendal îl înfășură în împletituri de Aer și începu să scormonească în mintea lui. Se bălbâi, iar privirea îi deveni din ce în ce mai încețoșată.

— Eu sunt Piqor Ramshalan, zise el cu glas monotone. Am fost trimis de Dragonul Renăscut ca să caut o alianță cu familia de negustori care locuiește în această cetate. Cum sunt mai ager la minte și mai șiret decât al'Thor, el are nevoie de mine ca să clădesc alianțe în numele lui. El se teme în mod deosebit de cei care locuiesc în palatul acesta, lucru pe care eu îl găsesc absurd, din moment ce palatul este retras și neimportant. Evident, Dragonul Renăscut este un bărbat slab. Cred că dacă îi voi câștiga încrederea, voi putea fi ales ca următorul Rege al Arad Domanului. Doresc să faci o alianță cu mine, nu cu el, și îți făgăduiesc că te vei bucura de favoruri odată ce voi deveni rege. Voi...

Graendal își flutură o mână, iar el tăcu în mijlocul frazei. Își încrucișă brațele pe piept, zbârlindu-i se părul când se înfioră.

Dragonul Renăscut o găsisese.

Trimisese pe cineva care să-i distragă atenția.

Credea că o putea manipula.

Ea deschise imediat o poartă spre una dintre cele mai sigure ascunzători din palat. Un aer rece pătrunse dintr-o parte a lumii unde era dimineață,